

Ved mødeperiodens slutning den 2. juni 1972 var der af medlemmer af folketinget i henhold til forretningsordenens § 20 stillet 4 spørgsmål til ministre med anmodning om skriftligt svar, og i tiden indtil 4. september 1972 blev der stillet yderligere 62 sådanne spørgsmål.

Af disse er 59 spørgsmål tillige med svarene fra ministrene anført nedenfor.

Af *Niels Ravn* til ministeren for offentlige arbejder (31. maj 1972):

„Kan ministeren bekræfte, at den trafikpolitiske dagsorden, som folketinget vedtog den 17. maj 1972, forpligter ham til at opgive tanken om samtidig gennemførelse af de store trafikprojekter Salt-holm, Store-Bælt og Samsø?“

Begrundelse.

Anledningen til spørgsmålet er, at folketingsmand Bilgrav-Nielsen, der som ordfører for det radikale venstre var med til at stille det dagsordensforslag, som folketingets flertal vedtog, i det radikale tidsskrift *Fremsyn* har skrevet følgende:

„Den dagsorden, som folketinget vedtog, og som forlangte nye undersøgelser med henblik på at skabe et sikkert grundlag for prioriteringen, forpligter nu ministeren til at opgive samtidighedstanken. Gør han ikke det, bør konsekvensen drages af regeringens chef.“

Da den nævnte dagsorden vil danne grundlaget for ministerens arbejde med planlægningen af de store trafikprojekter, er det af interesse for folketinget at vide, om ministeren deler hr. Bilgrav-Nielsens fortolkning af folketingets beslutning den 17. maj 1972.

Minister for offentlige arbejder *Kampmanns* svar (12. juni 1972):

Når der tales samtidighed eller ej i relation til de store trafikprojekter, er der to ting, man må holde ude fra hinanden. Den ene er samtidighed med hensyn til beslutningen om, at anlæggene skal gennemføres, den anden er samtidigheden med hensyn til selve udførelsen af anlæggene. Jeg gjorde denne sondring helt klar i min redegørelse i folketinget den 17. maj, idet jeg (*Folketingstidende 1971-72 sp. 5857-58*) herom

bl. a. sagde: „at kravet om samtidighed med hensyn til den endelige anlægsbeslutning ikke kan opfattes som et krav om, at alle anlæggene og dermed alle investeringsudgifterne skal falde lige netop i samme periode.“ Jeg kan vanskeligt forestille mig, at man fra nogen side vil modsætte sig en samtidig stillingtagen, som må være en simpel nødvendighed, hvis talen om prioritering af opgaverne skal have noget reelt indhold.

Ser vi herefter på spørgsmålet om samtidighed med hensyn til gennemførelsen, vil jeg advare imod at gøre dette til et slagord i den fortsatte debat. I modsætning til anlægsbeslutningen er spørgsmålet om samtidighed i gennemførelsen noget relativt, som det bl. a. fremgår af ovenstående citat fra min redegørelse i folketinget, og som jeg også påviste at tilfældet var med hensyn til perspektivplanens behandling af disse opgaver. Jeg har da heller ikke på noget tidspunkt givet udtryk for den opfattelse, at alle de store anlæg skulle udføres samtidig, og således at toppene i investeringsafløbet for de forskellige projekter falder sammen. Hr. Niels Ravn kender den skitse til et investeringsforløb, som jeg i slutningen af februar i år tilsendte folketingets trafikudvalg, og ved derfor, at der ikke er tale om noget sådant. Jeg har derfor ikke nogen tanke om samtidig gennemførelse at opgive, således som spørgeren er inde på.

Hvis hr. Niels Ravn med sit spørgsmål derimod mener, at jeg og regeringen af dagsordenen den 17. maj skulle være forpligtet til at afstå fra samtidighed i den forstand, at der ikke skulle kunne bruges en krone til påbegyndelse af gennemførelse af andet anlæg, før det første er færdigt, må jeg for det første sige, at der er intet i dagsordenen, der lægger et sådant forløb fast, og for det andet, at det da også ville være ganske meningsløst, så længe vi venter på resultaterne af de yderligere undersøgelser, som dagsordenen taler om, og som jeg omtalte i min redegørelse.

Af *Skovmand* til indenrigsministeren (1. juni 1972):

„Hvor store besparelser vil det kunne give for det danske sygehusvæsen, om der blev indført et påbud om at bære sikkerhedsseler i bil?“